

Hvalimo Boga, da imamo mir v Jugoslaviji!

Slovenec, ki živi v Belgiji ob francoski meji, kjer je divjala strašna vojna, piše svojemu prijatelju v Mariboru sledeče:

»Ti ne moreš verjeti, kake strahote in nesreče smo tu doživeli! Prej, pred vojno, smo bili bogati, zdaj smo berači. Stanovali smo v lepi, moderno urejeni hiši, imeli smo vsega, kar si srce poželi. Prileteli so železni ptiči iz Nemčije, prihrumeli so strašni tanki, padale so zažigalne in razrušilne bombe — in sedaj je vsa pokrajina ena sama razvalina. Železnice so porušene, hiše razdejane, živina — kar je še ostalo — je pocrkala, živež ves pobran ali pa uničen. Žena Malčika mi je od strahu znorela, oba sina sta mi padla kot žrtev strašne vojne. Hčerki Julčki je bomba odtrgala desno roko in izgubila je tudi oko, tako da je sedaj na pol slepa in bo revica vse življenje.

Ne moreš si predstavljati, kako groze polno je naše stanje sedaj po vojni. Gladujemo, premoženje nam je uničeno in odvzeto, niti strehe nimamo, obleka nam je vsa razcapana, ni niti soli, ne trohice masti — in vsi gledamo v zrak brezupno, proseč Boga, da nas reši... Povej to mojim rojakom tam v Sloveniji. Imam poročila, da je pri vas še ljubi mir, da so vam domovi še celi, da imate še živež za silo. Reci tem fantom in možem, da ne smejo biti žalostni, če morajo na orožne vaje. Bodite pa veseli, da imate vlado in voditelje, ki so znali s pametno in miroljubno politiko ohraniti mir domovini in so tako obvarovali ves narod strašne šibe — vojne! Hvalite Boga, da imate mir v Jugoslaviji!

K tem besedam nimamo mi prav nič dostaviti.

Dopisi

Dravska dolina

Maribor, (60 letnica Zebotove mame.) Tihom in skromno je obhajala dne 6. novembra v krogu svoje družine 60. rojstni dan gospa Marija Zebot, soproga mariborskega podžupana. Rojena je bila v št. Ilju v Slov. goricah. Kot strogo katoliškega in narodnega duha je vzgojila tudi vseh svojih šest otrok v tem duhu. Dva sina sta doktorja prava. Vsi otroci sodelujejo v naših organizacijah. Zebotova mama ni skrbela samo za dobro vzgojo, ampak je tudi v vsakem drugem oziru skrbna. Bog ji je dal srečo, da ima zdravo mladino. Ker je dobra do revežev in trpečih, rasi božji blagoslov na njeno delo. Skromna je po svojem značaju, vendar pa odločna, kadar se je treba zavzeti za pravice naroda in Cerkev. Tudi »Slov. gospodar«, katerega so v njeni rojstni Krenovi hiši imeli naročenega že od njegovega začetka, želi Zebotovi mami še mnoga leta, in sicer zdrava in srečna leta!

Dravsko polje

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Velik uspeh je doživela predstava pretresljive verske igre »Mrtvaški ples«. Nikdar še ni bilo toliko obiska. Igro je režiral domači g. župnik; vlogo smrti je mojstrsko podala gdca učiteljica Beraničeva; tudi vsi drugi igralci so se postavili. V ponedeljek, 18. novembra, ob sedmih zvečer bo pri nas imel g. Davorin Petančič iz Rajhenburga predavanje z naslovom »Z lučjo v kraljestvo sanj, strahov in duhov«. Na zgledih nam bo pokazal, kaj naj sodimo o sanjah, o »strašenju«, o kilcanju iz drugega sveta itd. Vstop je prost, a za otroke in slabozivčne ni! — Veliko škodo trpijo naši kmetje; večini je namreč segnil letošnji krompir.

Sv. Miklavž na Dravskem polju. V nedeljo, dne 17. novembra, uprizori Prosvetno društvo ob 15

in 19 v šoli dramo v štirih dejanjih »Črna žena«. Prijatelji od blizu in daleč vlijudno vabljeni!

Konjiški okraj

Prihova. Dne 4. novembra sta se poročila Albert Firer, tesar iz Venčesla, in Jožefa Pahola iz Spod. Grušovja 38, p. d. žaflekovca, župnije Prihova. Nevesta je bila članica Marijine družbe. Na gostiji so nabrali svatje za novo bogoslovje v Mariboru 100 din. Bog plačaj! — Delo na občinski cesti Grušovje-Prihova se nadaljuje z banovinsko podporo 15.000 din, za katere se g. banu tem potom iskreno zahvalimo.

Ptujsko polje

Ormož. V nedeljo je bila svečana blagoslovitev našega novega veličastnega prosvetnega doma. Udeležba je bila zelo velika. Dvorana je bila prenapolnjena. Med imenitniki, kateri so se udeležili te lepe prosvetne prireditve, je bil ptujski okrajni načelnik g. dr. Farčnik kot zastopnik bana. Blagoslovitev je izvršil g. prior Učak, ki je raz-

do skale, dokler ni prišel do votline, ki se je skrivala pod vrhom med sivimi skalami.

K votlini ni vodila steza. Le nekaj kamnov je štrlelo iz skoraj navpične stene. Indijanec se jih je spretno oprijemal in se dvigal vse više, dokler ni prispel do majhnega skalnatega balkona, ki je ležal pred votlino. Ta votlina je bila stanovanje tega Indijanca in pravljíčnega belokožca — »gorskega samotarja«.

Indijanec je zamolklo zaklical. Takoj nato se je prikazal drugi prebivalec votline. Podoben je bil orjakom preteklih stoletij. Gornji del tele.a je bil gol. Koža je bila prav tako bronastorjava ko Indijanceva. Možakar je imel na sebi dolge hlače iz usnja in indijanske mokasine (čevlje). V rokah je držal moderno puško.

To je bil gorski samotar. Kot pravljíčni junak je stal nad prepadom. Ježil je obrvi in vprašujoče zrl v Indijanca.

»V prepadu se je pojavil belokožec!« se je oglasil Indijanec.

»Si ga videl?« je zlovešče zagodel samotar.

Indijanec je prikimal.

Zavladala je tišina, med katero sta se starca nekam žalostno gledala. Samotar je čez čas dvignil oči proti nebu in je bolestno vzdihnil:

»Ali na svetu res ni koščka zemlje, kjer bi bil varen pred ljudmi — sovražniki?«

Indijanec je počasi odkimal in rekel:

»Tisti v ožini ni sovražnik, ampak prijatelj, brat.«

Samotar je tako strmel v Indijanca, kakor da bi se bal, da je ob pamet.

»Midva nimava prijateljev,« je odvrnil počasi in pri tem odkimal s sivo glavo.

Besede so votlo donele ko kako zelo oddaljeno grmenje.

Indijanec se je hotel ponovno oglasiti, a samotar mu je pomignil s prstom, naj molči.

Starec je polglasno mrmral neke besede v jeziku, ki ga Indijanec ni razumel, dasi je že dolgo vrsto let bil samotarjev ustanovalec. Možakarju se je zdelo, da pomeni ogenj, ki je še tlel na dnu prepada, grožnjo. Smatral ga je za bojno napoved, za vdor v svoje samotno kraljestvo. Nekaj bo moral ukreniti, da bo zagotovil svobodo Oblačne gore, nedotakljivost belih skal, samoto sivih sten.

Samotar si je s hrapavo dlanjo pogladil dolgo, sivo brado, ki mu je segala do pasu. Že itak nagubano čelo se je še bolj nagubalo. Starec je tuhtal. Čez čas se je obrnil k Indijancu in ga je v mešanici indijanskega ter angleškega jezika vprašal:

»Ali veš, kaj hoče od naju belokožec?«

Indijanec je prikimal.

»Vem, kaj hoče. Belokožec, ki je v ožini, ni mož, ampak ženska.«

Samotar je tako pogledal svojega tovariša, kakor da bi mu ta sporočil kako grozno novico.

(Dalje sledi)

Vi imate les, drva, pa bi radi krompir ali žito, v drugem kraju imajo krompir in živež, potrebujejo pa drva za zimo. Kako boste naredili kupčijo, ko smo tako daleč narazen in drug za drugega ne vemo? — Oglas v »Slov. gospodarja«!

tolmačil namen doma in glavne smernice izobraževalno-vzgojnega dela. Govorila sta še tudi g. rektor dr. Hohnjec za Prosvetno zvezo v Mariboru in g. ravnatelj Munda za stavbeni odbor. Naj bo lepi prosvetni dom, ki je ponos Ormožanov, učilišče in vzgojevališče mladine ter trdnjava krščanske in narodne misli!

Sv. Tomaž pri Ormožu. V nedeljo, 17. novembra, priredi Prosvetno društvo v društvenem domu po večernicah krasno gledališko igro »Mrtvaški ples«, misterij v desetih slikah, ki bo nazorno pokazal vsem, mladim in starim, bogatim in revnim, kako smrt nikomur ne prizanaša, da vse pobira, nič ne izbira. Oglejte si!

Slovenske gorice

Sv. Jurij ob Pesnici. (Zlata poroka.) V cerkvi sv. Jurija ob Pesnici sta zadnje dni pred oltarjem slovesno ponovila svojo zakonsko obljubo zakonca Friderik in Marija Cerče, preužitkarja na Pesnici št. 2. Ganljivo je bilo videti, ko sta dva krepka fanta privedla v cerkev sivolasega ženina-zlatoporočenca, kateri radi ohromelosti ne more več hoditi, dočim je njegova žena kot zvesta družica še precej krepka in zdrava. Jubilant je bil rojen leta 1863. kot sin viničarja v Lučanski župniji (sedaj preko meje). Po poklicu je bil v mladih letih tesar. Njegova zvesta žena je bila rojena leta 1868, v župniji Svečina. Skozi vse njuno življenje sta bila poštenjaka v vsakem oziru, globoko verna in tudi zavejna Slovenca. Jubilant je bil več let cerkveni kijačur župnijske cerkve sv. Jurija ob Pesnici. Z delom svojih pridnih rok sta si pridobila lepo posestvo, na katerem sta marljivo gospodarila do časa, ko sta izročila leta 1929. posestvo takrat še živečemu in pred leti umrlemu sinu Andreju, sebi pa sta si izgovorila majhen koticek in primeren preužitek. Zlatoporočenca sta imela devet otrok, od katerih sta ob času njune zlate poroke bila še živa samo dva, in sicer hčerka Katarina in sin Friderik, kateri je priden mizar. Tudi sta vzgojila v krščanskem duhu štiri rejenca, kateri niso imeli svojcev, da bi jim dali oporo v otroških letih, kar je posnemanja vredno! Zato ni čudno, da je ob priliki njune zlate poroke bilo toliko prisrčnih čestitk v Iskreno željo, da ju ljubi Bog blagoslovi ter še nadalje spremlja v njuni zakonski skupnosti ter ju še do biserne poroke ohrani zdrava in vesela!

Ljutomer. V nedeljo po osmi sv. maši bo v Katoliškem domu sestanek Prosvetnega društva. Predaval bo g. prof. Jan Šedivy iz Maribora, in sicer o češki — po stopinjah sv. Vavla. Predavanje bodo spremljale skioptične silke. Ker je snov zanimiva in poučna, se pričakuje obilna udeležba. Vstopnine ni.

tel sprejeti tega nenavadnega poslanstva. »Čisto mirno greste lahko tja,« je skušal kralj pregovoriti škofa. »Če vam bo dal kralj Franc odsekati glavo, bom jaz takoj dal odsekati glavo sto Francozom, ki so v moji oblasti.« »To prav rad verjamem,« je odgovoril škof. »Dvomim pa, da bi se katere izmed teh glav prilagala mojemu vratu.«

Japonske plače. Plače na Japonskem so zelo nizke. Tako ima ministrski predsednik samo 3000 dolarjev letne plače. Delavke po tovarnar zaslužijo po 1.50 dolarja na teden za 70 urno delo. Družina štirih oseb se lahko preživlja z 20 centi na dan, ker je tudi živež zelo poceni. Tudi lepa obleka se ondi dobi že za 5 dolarjev.

*